

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095139968/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

skikkelig; tamme får græsser rundt om mig, rare kalve ombesler
mig – dejlig jord, mædjord –

Åk, venner, gå på græs, til jert blod blir grønt, til der spirer tusendfynd på jere hoder!

Fredelig er den jævne mark, bdenskabskes som et fladt kvindebryst, og så pludselig – mens man henlølles ved søgte brølen og brægen – opdager man en afgrund lige foran sig; den slår sit sorte gab op mod en; et skridt til, og man kunde ha ligget der.

Se en gang derned! Underlige dyr på bunden, oppærrede svælg, tænder, der er rede til at sønderrive, tunger, der slikker efter blod!

Ja men raser jeg da ikke?

Tænk jer: jeg nette unge menneske, jeg uskadelige tobaksryger, jeg dydige yngling, jeg med mine gode udigter, jeg som et menster ofte fremhævede pragteksmplar, jeg mine tanters stolthed – – –

Jeg går og spacerer på hosesokker inde i mig selv – ti osse jeg har tidlig slået mig på selvprøvelse, som en sand mand bør gøre – jeg går og leder efter kuriose vækster – iser tresvækster – på min tankes kløvermark, hvor mine fremtidsideal er opmuntrende tilbørlig og tilbræger mig – ak nu ryster de honnøtte kær venodig bebrejdende på deres fromme hoder, for mig smager det ikke længere at dele kløveren med dem.

Jeg gik med mine fødder udviklede i meget kunstige selv- og andre undersøgelers ærtelalm – og så stod jeg foran et usædvanligt hul.

Derfra vældede mørket op, vædt tudende; dernede glammede det med skrek, som trak mig nærmere til, det hvædede og fnæs, det bandede og sang, og jeg så osse noet i mørket, for mine øjne fik ny sekraft. Alt, hvad jeg vilde ha forsvoret, så og hørte jeg der; jeg blev svimmel, og jeg kunde gerne som en gal mand ha ligget og sprællet nede i det forrykte gab.

Åk, min sølle forstand, mit stakkels gode hoved, hvor er I henne?

Her står jeg og fægter med armene og fanler om mig med udspilede fingre for at få fat i noet. Nej jeg er ikke gal, folk; I be-

højer ikke at komme røddende her med dråber og sager og med puder og smidhakked is, og I kan gerne la de fruensimmer blive borte med deres træstøjt.

Det er mørkt for mine øjne, det vil sige ikke mørkt, men der er et lys, som jeg ikke er vant til at se i; derfor er jeg i begyndelsen udstøt for at gå forkert.

Desuden er jeg ikke sikker på fødderne, si alt det vel gennemtænkte tankeløst, som jeg har været vant til at vade i, er blevet borte, så jeg må lære at gå uden det.

Jeg har ikke rigtig noget herredømme over mig selv. Når jeg strammer mine muskler til at gøre et skridt, så fører jeg i stedet for ti skridt fremad; når jeg vil springe over en almindelig grøft, bringer tilbøbet mig et halvt hundrede alen på den anden side, og hvert øjeblik kastes jeg ved en ubetænksom muskelspænding højt op i luften. Jeg forstår ikke længere at beregne min egen kraft. Når nogen rører ved mig, mærker jeg det ikke, og almindelig daglig tale gør intet som helst indtryk på min hørelse; jeg opfatter kun høje rib. –

Tænd din pipe, menneske, og skab dig ikke! Læg dig på din sofa, og ryg tobak; hvad er dette her for noget? Se på din fortid, på dine gode eksaminer, din smule forelskelse, dine besindige udskjelser og dine små dumheder – nå, hvad mærkeligt skulde der så være ved dig? Du har feber, det er det hele, men det går nok over. –

Nej! jeg vil dyppe min pen i min brændende sjæl, og så vil jeg skrive gløende røst.

Jeg har set alt, hvad der er at se inde i den oplyste stue; der er ikke mere, nu vil jeg ud.

Hører I den latter ude i mørket? Hvor kommer den fra? Se, det må jeg ud og ha at vide.

Og de stemmer, som taler? Jeg ved godt, det er ingen af jer; men jeg vil vide, hvem det er.

Eller brølene ude i natten? I ved ikke, hvad det er; men jeg vil ha det opklaret.

Ja, og i den mørkeste nat flammer der et sælsomt lys, og ikke enhver, der går efter det, når at indhente det; for nogle er det en